chod předků nepřísluší tudíž, jestliže uchazeč o důchod má ještě děti, které jsou podle zákona povinny v případě nouze jej živiti a které podle svých majetkových a výdělečných poměrů jsou s to tuto alimentační povinnost plniti (§ 154 vš. obč. zák.). Okolnost, že výživa předka je zabezpečena tím, že předek má více dětí, které jsou povinny poskytnouti mu výživu podle všeob. obč. zákona, sama o sobě však neprokazuje zabezpečení výživy předka. Rozhodujícím je, zdali děti jsou podle svých individuelních poměrů hmotných také skutečně s to, aby předku (matce) poskytovaly potřebnou výživu. (Nález Nejv. správ. soudu z 8. června 1926, č. 12.104/26.)

K § 12 zák. čl. XIX, 1907. O závazcích hlavního podnikatele vůči okresním, dělníky pojišťujícím pokladnám jedná jedině § 21 uh. min. nařízení ze 14. prosince 1917, č. 4790 M. E., které stanoví, že »za nemocenské a úrazové příspěvky a za členské legitimační poplatky ručí pokladně ... solidárně manžel zaměstnavatele pokud se týče podnikatele, ve společné domácnosti žijící. Taktéž ručí solidárně za uvedené veřejné závazky z dělnického pojištění hlavní podnikatel za podpodnikatele ...« Zmíněná norma nestanoví, že by hlavní podnikatel ručil kromě nemocenských a úrazových příspěvků a členských a legitimačních poplatků i za jiné závazky zaměstnavatele, na př. za náhradní povinnost, plynoucí ze zanedbání povinnosti přihlašovací podle § 12, poslední odstavec zák. čl. XIX/1907. (Nález Nejv. správ. soudu z 29. března 1926, č. 6588/26.)

K § 4 n. z. z r. 1888 ve znění zák. č. 268/19 k pojmu »zaměstnavatel«. Pojistné příspěvky nemocenské za osoby zaměstnané na arcibiskupských statcích diecése olomoucké nelze předpisovati ústřednímu ředitelství arcibiskup statků v Kroměříži. Podle § 33 nem. zák. jest zaměstnavatel zavázán platiti pojistné příspěvky za osoby jím zaměstnané podléhající nemocenské pojistné povinnosti. Kdo je zaměstnavatelem stanoví § 4 n. z. ve znění novely z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. (jenž vzhledem k období příspěvkovému od roku 1919 do roku 1922 v tomto sporném případě jedině přichází v úvahu), jenž stanoví: »Zaměstnavatelem podle tohoto zákona jest osoba, na jejíž účet jest provozován podnik nebo hospodářství.« Může tedy zaměstnavatelem býti jen »osoba«, t. j. subjekt způsobilý býti středem práv a závazků, čili subjekt, mající způsobilost právní (osobnost). O takovéto osobnosti nelze mluviti u ústředního ředitelství arcibiskupských statků, poněvadž je lze považovati jen za soubor administrativních zařízení, sloužící správě arcibiskupského jmění, ale nikdy za osobu, která by mohla býti samostatným subjektem práv a právních závazků. Pak ovšem nedostává se předpokladu pro použití §§ 4 a 33 n. z. na zmíněné ředitelství, protože toto nemůže býti pokládáno za zaměstnavatele ve smyslu cit. § 4 n. z. (Nález Nejv. správ. soudu z 9. dubna 1926, č. 7558/26.)

---

§§ 31, 32 a 33 n. z. neplatí na zapsané pokladny pomocné. Zákon neukládá zaměstnavateli vůči pomocné pokladně povinnost ohlašovací, jak ji stanoví §§ 31 a 32 n. z. Tyto paragrafy týkají se podle svého zařadění do oddílu II. nemocenského zákona a podle jeho nadpisu okresních nemocenských pokladen a není normy, jež by ustanovení ta byla vztáhla na zapsané pokladny pomocné, zejména není takového ustanovení v zákoně o zapsaných pomocných pokladnách z 16. července 1892, č. 202 ř. z. Naopak plyne z § 60 zákona nemocenského ze dne 30. března 1888, č. 33